Π.

הוא אין מוהירין מן הדין: ומה ומה לשריפה. עיכי יקח איש את אשה ואת אמה זמה היא (ויקרא כ): נסקלין. רוב חייבי סקילה כגון הבא על האם ועל הכלה לא כחיבא סקילה אלא דמיהם בס (שם):

(שמות ל) אשר

(כ) המפעם. לסוך ממנו חייב דכתיב

ממנו. אחר שלא פטמו כדו: (ג) ואשר

יתן ממנו @מאותו של משה: להצאין.

כגון ו' לוגין דהסוא דמשה הוה הין י"ב

לוגין: חלאין דקטרת קפ״ד מנין דבכל יום היה מקטיר מנה כדאמרינן לקמן

(ד' נ.) לשם"ה מניו (כמניו ימות החמה): פרם שחרים. חלי מנה: ה' מחות.

שקלים: קנמן בשם ה' מאות. דהכי

אמר קרא ש מחליתו חמשים ומאתים

דלהכי נקט מחליתו שלא יהו שוקלים אותו הכל ביחד אלא לחלאין כדי שיהו

שם שתי הכרעות: תנא הכי השיא ליה.

כלומר להכי אשמעינן ברייתא דאי

ממשמעותה דקרה הוה המינה קנה

בושם כקנמן בשם דמחליתו דקרא

אתרוייהו קאי קמ"ל: מחלה למחלה.

שהיו שוקלין לחלאין: עין בעין. שאין הבשם מכריע: יה (ע"א) המקום

יודע בהכרעות. שלא היה שוקל ההכרעות

לבד אלא מניחן כמות שהן והמקום יודע

מה משקלו. פירוש רומי: אלא אמר כח רב

ירקת כמוהו: והסך

 לעיל ד. וש"ג, צ) עי" בס' ב"ש שמחק כאן א"ר ינאי דלא שייך למימר עליו דא"ר יוחנן הלא ר" ינאי רבו של ר"י היה אלא גרס אח"כ בחים כח:ו. ד) חגינה יה: מנהדריו נא. עה: פז: יבמות ג.. ה) ומנהדריו נד. סו.ז. ו) ותוספתא מכות רפ"גז. ו) ער׳ בב״ש, ה) [לקמן ו: ע״ש], ע) [הוריות יא: כל הענין ע״ש], י) נ"ח עם העיקרין [עי' בב"ש], כ) [עי' מנחות פ"ה מ"ג ותויו"ט], ב) [ער מנחות פ"ה מייג ותוי"טן,
(ז) קרושים פרק א], (מ) (נ) פרשה
מ), (ז) "ל ומרנו מולמוסמו לא כסיניא,
ס) [ויקרא ימן, ע) נ"ל ואיש אשר
יקח את אשה כוי, ע) [שמות לן,
נ"ל שס"חן, ק) [שסן,

הגהות הב"ח

רריוו ורשוח

אין חלוקין דאין בהו מעשה: קסבר. ר' יוחנן מאן תנא מתני' דכריתות ר' עקיבא היא דאמר , לא בעינן מעשה דאפי׳ כי לית ביה מעשה ל) (לית ביה חילוק , חטאת) כדסבירא (ד)ליה במגדף דחייב חטאת אע"ג דלית ביה מעשה כדתרצינן מתני׳ בשמעתין דלעיל הילכך טעמא דידי דלית בהו חילוק משום דשניהם בלאו רצעיה הירכן טעמא דירי הדינה בהו חילוק משום השנים כלא אמר בהו לך אנא הדינת כרבנן סבריא לי קא אוד היר כרבנן סבריא לי קיבא היר כרבנן סבריא לי שקיבא כדקאמרת אפי הכי דעיבא מעשה רבב בקאמרת אפי הכי לא קשיא לי נהי דלא בעי העפיב מעשה ודטא מידא בעי לאמוקי ידעוני דלית ביה אפי מעשה ודטא אית ביה הקשה דרעותיו ובעל אוב לרו דעקיבא מאי מעשה שמקיש זרעותיו זה בזה המדבר מכדן מוכדף אודער ביה מעשה ודטא אפיל מדרבן ומנדף אית ביה מעשה ודטא אפיל מדרבן הור מנדק א ס"ד. מדלא פליגי רבנן בכעל אוב היו מעשה ודטא אפיל מדרבן מדלא פליגי רבנן בכעל אוב היו מעשה ודטא אפיל מדרבן מדלא פליגי רבנן בכעל אוב מרלא פליגי רבנן בכעל אוב ניתני לרבנן יצא מנדף ובעל אוב ניתני לדינו בהו מעשה און הכי מני ניתני לובנן יצא מגוף ובעל אוב דלית בהו מעשה אין הכי נמי דאי בעי למיתני אלא חדא מן תרתי קתני יצא מגדף וה"ה לבעל אוב: וליתני יצא בעל אוב ולא ליתני יצא מגדף: מגדף איצטריך. סד"א הואיל וכתיב כרת דידי במקום קרבן דכתיב לעיל והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה אימא מודו ליה רבנן לר' עקיבא אימא מודו ליה וכעון לר עקיכא הימ אודו ליחייב קרבן קמ"ל דלא ולהכי תעשה וליחייב עולא מנדף: עולא אמר בעל לדברי הכל במקטיר לשד שיטעו אמר במין שחיי דהקטרה היינו לדברי הכל במקטיר לשד שיטעו לדברי הכל במקטיר לשד שיטעו לדברי הכל במקטיר לשד היינו ע"ז: אלא. במקטר לשד היינו ש"ז: אלא. במקטר לשד שדים הרבה שישר דעוו: א"כ בשקה היינו חובר חבר. שמקבץ כיתות שדים הרבה שישר דעוו: א"ל מע"ל של חולת ולשו לאו בחינו חובר המון חובר הוובר הבר לצוו וידע אות אות בחובר וחובר אות הוובר הוובר בעון להוו השובר אות הוובר הבר כגון זה דבעל אוב במון הוובר במון הוובר בעון שדם היינו חובר וחובר אות ביותובר מבון בוותובר במון הוובר בעון שדבר שובר בעון זה דבעל שדבר שבר בעון זה דבעל שדבר שדבר בעון זה דבעל שדם אובר בעון זה ובעול ביותובר בעון אות ברול שמון ווובר בעון זה ובעול הוובר בדול. שמקבן כיתות של חיות ברולות: ואחד חובר תנא הא קא קשיא ליה אימא קנה בשם כקנמן בשם מה קנמן בשם מחציתו בחמשים ומאתים אף קנה בשם מחציתו חמשים ומאתים דהוו להו תרין אלפים ואימא ה"נ אם כן נכתוב קרא קנמן בשם וקנה בשם מחצה ומחצה חמשים ומאתים אמר ליה רב פפא לאביי כשהוא שוקל בהכרע הוא שוקל או עין בעין הוא שוקל אמר ליה רחמגא כתב בד בבד ואת אמרת בהכרע (€) והאמר רב יהודה הקב״ה יודע יס הכרעות אלמא דאית בהו של חיות גדולות: ואחד חובר קטן. שמקבץ חיות קטנות: ואפי׳ נחשים ועקרבים דחייב על לאו דלא ימצא: אמר אביי אפי׳ חובר למיצמד זיבורא ועקרבא שידחקו

לחם ישנו במנחות דלחם הפנים איחרי מנחה ישמי הלחם של עלרת דכתיב - אשה ובתה אף כאן נמי באנוסה עשה בתו כבת בתו. וא״ת קל וחומר בהו (במדבר כח) בהקריבכם מנחה חדשה: שכן איסנהו בעינייהו. הלכך לא מצית ילפת לה דהא כי אמרינן מה להלי דאיתיה בעיניה ליכא למימר כרמל יוכיח: שכן נסרבו אצל מנחום. וכי פרכת מה לקלי שכן נתרבה על

> הפגול א' מגופי חורה. דחייבין עליו כרת ולא למדוה הכתוב שיהא בכרת אלא נאמר בקדושים תהיו ואוכליו עונו ישא ואע"ג דכתיב ביה פגול לא בפיגול גמור קמיירי אלא במחשב בשחיטה חוץ למקומו דהכי דרשינן בתורת כהנים ובשחיטת קדשים (זכחים כח:) אם אינו ענין לחוך לומנו תנהו ענין לחוך למקומו וליכא למימר דהאי כרת עליה קאי דכתיב בפגול גמור בלו את אהרן והנפש האוכלת ממנו עונה תשא ודרשינן בתורת כהנים שמתנו עונה תשא ולא מחברו דהיינו חוץ למקומו דכתיב ביה מחשבה כותיה: נאמר כאן. בצו את אהרן בפגול גמור והנפש האוכלת וגו' והתם כתיב לא יחשב דהיינו פגול גמור חוץ לזמנו: ונאמר להלו. גבי נותר בפרשת מדושים מהיו ואוכליו עונו ישא וגו' מה (כאן) [להלן] בקדושים תהיו כרת דכתיב ונכרת: ולה למדו הכסוב. לנותר בכרת אלא בגזירה שוה דלא ידעינן דהאי כרת דקדושים תהיו בנותר המיירי דהא בתר דקרא דחוץ למקומו כתיב ומשמע דעליה קאי אלא משום דאתיא קדש קדש: בפו מאנוספו אחד מגופי פורה. דבשריפה: אתיא הנה הנה. כתיב באשתו (ויקרא יח) ערות אשה ובתה לא תגלה דמשמע בתה ממנו ובתה מאחר סיפיה דהרא שארה הנה זמה היא וכתיב (שם) ערות בת בנך או בת בתך ובאנוסה כחיב דהא בת בתו מאשתו נפהא לן מהרא דלעיל ערות אשה ובתה טובתו לא כתיבא באנוסתו אלא אתיא הנה הנה מאשתו כתיב באשתום שארה הנה זמה היא וכחיב באנוסתו כי ערותך הנה סמה התם כתיבא בתו דכתיב

ידי מנחות ליכא למימר לחם יוכיח:

כתב רחמנא לא תוכל לאוקמה בלאו ועדיי לאו שבכללות הוא אם כן נימא קרא לא תוכל לאכלם ™ בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך למ"ל ליחודי אכילה ₪ דכל חד וחד א"ר יצחק למ"ל ליחודי אכילו שו בל זו ווו או בוקן "האוכל לחם קלי וכרטל לוקה ג' והא ⁹ שיין לוקו על לאו שבכללות שאני הכא דמייתר קראי לימא קרא לחם ונילף קלי וכרטל מיניה איכא למיפרך מה ללחם שכן נתרבה אצל חלה נכתוב קלי ולא לתוב לחם זו ונילף מקלי לחם הבילות בילו לאום שבילות בילו לאום שבילות בילו ולא להם הוב לליום אוליות בליות בילו ולאולים בליות בלי מקלי לא אתי משום דקלי איתיה בעיניה לחם לא איתיה בעיניה כרמל מקלי לא אתי משום לא איתיה בעיניה כרמל מקלי לא אתי משום דקלי ינתרבה אצל מנחות כרמל לא נתרבה אצל מנחות נכתוב כרמל ונילף לחם וקלי מיניה איכא למיפרך מה לכרמל שכן לא נשתנה מברייתו מן חד לא ילפי נילף חדא מן תרין לא נכתוב קרא לחם ונילף מקלי וכרמל איכא למיפרך מה לקלי וכרמל דאיתנהון בעיניהון לא נכתוב קרא כרמל ונילף מלחם וקלי איכא למיפרך מה ללחם וקלי שכן נתרבו אצל מנחות אמר לך רבי יצחק לא נכתוב קרא קלי ונילף מלחם וכרמל מאי פרכת אי פרכת מה ללחם שכן נתרבה אצל חלה כרמל יוכיח ואי משום דַכרמל לא נשתנה מברייתו לחם יוכיח הלכך לוקה ְדמייתר ₪ ואימא קלי דמייתר מחייב חרא אכולהון מחייב חדא אם כן נכתוב קרא לחם ברמל וקלי אי גמי נכתוב קלי ולחם וכרמל אמאי כתב לקלי באמצע הכי קאמר לחם ⁰ בקלי נחייב וכרמל נחייב בקלי ⁰א"ר ינאי לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך שהרי פיגול אחד מגופי תורה ולא לימדו הכתוב אלא מגזירה שוה

ם דאמר רבי יוחנן Ωתני ₪ זבדא בר לוי נאמר ₪ להלן יואוכליו עונו ישא ונאמר כאן

יוהנפש האוכלת ממנו עונה תשא מה יו להלן כרת יאף כאן כרת א"ר סימאי לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך שהרי נותר אחד מגופי תורה יולא לימדו הכתוב אלא מג"ש מאי היא יליף קדש קדש יוואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל וכתיב יושרפת את הנותר באש יו כי קרש וגו' אמר אביי לעולם אל תהי ג"ש קלה בעיניך שהרי הבתו מאנוסתו ים הן גופי תורה ולא לימדה הכתוב

יהודה הכי קשיא ליה כו'. ה"ג אלא אמר רב יהודה. מדקא מייתי ליה תרי זימני ודאי לאפושי הוא דעבד: שלא יניה משהל כו'. שישהול כל בשם ובשם כנגד הברזל ולא ישקול במניין דמר דרור ויחזור וישקול קדה כנגד מר דרור: העקרין. יו בבשמים: חינו סיפק. דשמן לא הוה אלא י"ב לוגין ועיקרין הוו טובה יח: ושרהן במים. שיבלעו המים ולכשיליף עליהן השתן לא יבלעוהו: וקלט השמן את הריח וקפחו. קנחו וחברו קפחת את הרועה ביומא (דף פג:). קנחו משה לשמן מעל העיקרין ונתנו בללוחית: אלא מג"ש 🤊 דאמר רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה לאיסורא אתיא זמה זמה לשרפה אמר רב

אא מול אין אבו דבא אבון לי בחוק בו אבו כו אולא הולא לימדה הכתוב אלא מג"ש דתניא ©נאמר כאן אשי אל תהי ג"ש קלה בעיניך שהרי ינסקלים הן הן גופי תורה ולא לימדה הכתוב אלא מג"ש דתניא ©נאמר כאן דמיהם בם ונאמר באוב וידעוני דמיהם בם מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה: המפטם את השמן כו': ת"ר יהמפטם את השמן ללמוד בו יח [או] למוסרו לציבור פטור לסוך חייב והסך ממנו פטור לפי חשאין חייבין אלא על סיכת שמן המשחה שעשה משָה בלבד אמר מר ללמוך בו [או] ע"מ למוסרו לצִיבור פטור, מגלן אתיא ייו מתכונתו מן במתכונתה דקטרת וכתיב לגבי קטרת ילא תעשו "לכם לכם הוא דאסור אבל למוסרו לציבור פטור גבי שמן נמי למוסרו לציבור פטור ותיהדר קטרת ייי ונילף משמן מה שמן כי מפטם לחציין פטור אף קטרת נמי כי מפטם לחציין פמור אלמה ®אמר רבא קמרת ≃שפממה לחציין חייב שמן שפממו לחציין פמור אמר לך רבא גבי שמן כתיב ובמתכונתו לא תעשו כמוהו כמוהו הוא דאסור אבל חציו שפיר דמי גבי קמרת ₪ דכתיב והקמרת אשר תעשה כל עשייה דקטרת אפשר דמקטיר פרס שחרית ופרס בין הערבים ת"ר ישמן המשחה מר דרור ה' מאות קדה ה' מאות קנמן כשם ה' מאות וקנה בשם חמשים ומאתים נמצאו כולם אלף ושבעה מאות וחמשים ₪ תנא מניינא קמ"ל

שימה מקובצת

שיבות מקובצת או לאכלל מאניל של אל אל תוכל לאכול בשעריך מעשר כרי ויצהרך מאן ליחודי: פן אכילה אכל חד וחד: אין און על לאו של מאון של מאון של מאון של מאון במקר אם אין לוקון על לאו שבכללות משום דאיג לא בהדיא אפיה חשיב להו לאו ומפרשו שמעינן כולהו שפיר מכלל דלא תוכל לאכול מעשר מכלל דלא תוכל לאכול מעשר וכשב וועד תוכל א מיו הוב שור במשר וכבל מוחייב כקלי: מו עון עון מנותר כקלי מחייב וכרמל מיוחייב כקלי: מן מני ובדא בר לרו צ"ע דבפ"ב דובחים (דף כח) לא מייתי

קייד דופנא כוגב בו בבו דאו אפודת בהם ע"י האפור דב יהודר דוקב דרידו עי דום עות אכנא דאת בהד הכרע אלא אמר רב יהודה דקנמן בשם אמאי מייתי מחציתו דחמש מאות חמשים ומאתים בחד זימנא וחמשים ומאתים בחד זימנא פיון דכולהון ה' מאות הויין נייתי ה' מאות בבת אחת ש"מ מדקמייתי לה לקנמן בשם בתרי זימני הכרע אית ביה והקב"ה יודע בהכרעות ומאי בד בבד אמר רבינא ישלא יניח משקל במשקל וישקול ת"ר ששמן המשחה שעשה משה במדבר י€ משלקו יהעיקרין דברי ר' יחודה א"ל רבי יומי והלא למוך העיקרין אינו מישק יש המשחה שעשה משה במדבר י€ משלקו יהעיקרין דברי ר' יחודה א"ל רבי יומי והלא למוך מיומל מולבי ויימי ברונה ביומר ויומל מולבי וויימריות וויימרים ויימריות וויימרים וויימריות וויימרים משקל במשקל מודימרים וויימרים כיצד עושה הביאו העיקרין ושלקום לבמים והציף עליהן שמן 🕨 המשחה וקלם את הריח וקיפחו אמר לו ר' יהודה תוספות א"ב דבתוב קרא אא תובץ דאבדם. ולא מלי למימר מדהוי ליה למימר דגנך לחוד דאכל סד וחד איכא פירכא דגן שנחרבה אלל חלה וחירוש בנסכים ויהר במנחות ל"א ומתירוש וילהר לא אחי דגן שכן יש בהן לד ריבוי אלל מובח אך קשה דליכחוב דגן וילהר או דגן וחירוש ולימי הך מינייהו: איבוא קדי דבייתר נחייב חדא ובו'. לעיל גבי חלב שור וכבש ועו הוי מלי למיפרך הכי: ראמר: זן תני זבדא בר

א) נראה דפייל ואפיי כי לית פיה מעשה מיימ אית פיה חיוב הטאה בדספירא ליה כיי. בי ע"כ שייך לדף ג ע"ב. גו נראה דלייל לוקין על לאו שככללים והייעו לאו וכי. ד) נראה מדייל ויקים בכי דלא ילפיען מיסורא דע עליה על של עוב גו לאין

בד א מייי פייי מהכנחת מחכנות לסורות הל' ג [ופייית מהל' סנהדרין הל' ג]: בח ב מיי' פייז מהלכות תמידין ומוספין הלכה יב: כש ג מי" פי"ח מהל' פסולי המקודשין הל' ו: ד מיי' שם הלכה י:

לא ה מיי׳ פ״ב מהלכ׳ איסורי ביאה הל׳ ו: ביאה הל' ו: לב ו מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין הל' י: לג ז מיי׳ פ״ח מהלכ׳ כלי המקדש הל' ד:

תורה אור השלם

לֶּדֶשׁ הוּא: שמות כט דד 4. וְהַקְּטֹרֶת אֲשֶׁר תַּצֵשְׁה בְּמַתְבָּנְתָה לֹא תַּצָשׁׁה לְבָם לָדֶשׁ תִּתְיָה לְךְ לִייָי שמות ל לו

מוסף רש"י

אתיא הנה הנה לאיסורא. כמיב בנישוחין שחרה הנה זימה היא, וכחיב באונסין כי ערותך הנה, מה הנה האמור בנשואין עשה הכחוב במה כבת במה וכבת בנה, וכעי"ז יבמות ג. וחנהדרין נא. עה.). ומן ק"ו לא מיימיה דאין עונשין מן הדין, אכל גזרה שוה הוי כאילו מן הזין, מכל גתים שוני היד לחילו מפורש בו, דהא להך דרשה איכתיב הנה ימילה (סנהדרין נא.). מה להלן בסקילה. דכמיב באבן ירגמו אומס (סנהדרין טו.). שמץ ירגמו אומס (סנהדרין טו.). שמץ ירגמו לותס (פנהדרין פו.). שמן המשחה שעשה משה. לכתיב (שמות ל) שמן משחת קדש יהיה זה לי (המפרש הוריות יא:). העיקרין. אותם שרשים של בשמים האמורים בפרשה, דכתיב אתה קח לך בשמים ראש מר דרור וגו' (שם). לסוך העיקרין אינו סיפק. לפי שהשתן לא היה אלא "יצ לותן למתפתה לתנון ומעקרים היו מרובים ואפילו בסיבה היי (נוס. נישלקום במים. כרים שביי ממתלאים מן היים וצור לא שביי מתמלאים מן היים וצור לא ידי בולעים מן השתן כל כך (נושם. הידי בולעים במים בא הדביף בלידה, לאחר שהולאם הבשרים (נושם. הדקבור. ומוליא הבשרים (נושם. במים לאחר (נושם. הבשרים (נושם. במים לאחר (נושם. השמן לאחר (נושם. י"ב לוגין כדמפרש לקמן והעקרים